Branislav Nušić poznavao je Balkan i balkance, što se kaže, u dušu. Bio je ubojiti kroničar. Njegove komedije su nasmijavale balkance, s ovih područja, ne sluteći da ih ismijava ili, ako vam je draže. da im se ruga. U vrijeme Nušića politika je bila svemoguća upravo onako kako je to danas. Zato je dobro mladim ljudima preporučiti da pročitaju Nušića i njegovu sprdnju s tadašnjim, vrijedi i za sadašnju, vlastima. Za našu temu, na početku ove godine važna je njegova knjiga „DR“. Cijelu priču možete preuzeti ma internetu ukoliko na tražilicu upišete – Banislav Nušić.

Nije dopušteno druge prepisivati ali je dopušteno citirati svoj prethodno objavljen rad kako bi se pokazalo kako ima pojedinaca koji su ukazivali na tragediju glede načina stjecanja statusa doktora znanosti.

U nastavku citiram svoj rad iz 2015. godine: „Vratimo osmijeh Lijepoj Našoj“ (strana 47.)

„Mnogi su grijesi prošlosti još uvijek prisutni u obrazovnom i znanstvenoistraživačkom sustavu. Poznato je da doktorski studiji predstavljaju temeljni „izvor“ visokoškolskog obrazovanja i znanstvenoistraživačkog rada. Doktorski studiji, u vrijeme eksponencijalnog rasta znanstvenih postignuća, morali bi biti dokaz o sposobnosti pojedinca da participira u znanstevnoistraživačkom, odnosno visokoškolskom obrazovnom radu. Nažalost, danas još uvijek svjedočimo da postoje doktorati i „doktorati“ pa je znanstvena i obrazovna zajednica jednim dijelom kriva za današnji položaj znanosti u društvu. Različiti standardi rezultiraju omalovažavanjem dobrih doktorata s kojima se s razlogom ponose doktoranti i mentori, s jedne strane i, s druge strane, omogućuju dodjelu doktorskog naslova ljudima koji to nisu zaslužili; nekada su se takvi „doktori“ znanosti nazivali – građanin-plemić. Nažalost, i danas ima doktorata čiji autori nisu napisali nijedan samostalan rad iz područja na kojem su doktorirali ili uopće nisu napisali nijedan samostalni rad. Moglo bi se još mnogo toga nabrajati, ali mislim da je navedeno više nego dovoljno. Jedino je akademska zajednica pozvana i kvalificirana da budno prati i korigira nemila događanja kako bi se podizali i ostvarivali viši standardi od današnjih. „Čelična metla“ koja bi odvojila „pšenicu od kukolja“ bila bi više nego dobrodošla. Takav bi pristup hrvatskoj znanosti omogućio daleko bržu integraciju u svjetsku obitelj visokoškolskog obrazovanja i znanosti. „

Na žalost, IndexHR nije uspio u svom istraživačkom poduhvatu. Druga sredstva javnog priopćavanja nisu, pitanje je zašto?, podržala namjeru Indexa da urbi et orbi obznani na što nam se svela znanstvena zajednica. Ispada da je samo politika moć. Sve je ostalo nemoć. Tragično ali je tako. Ipak, kako čujem postoje inicijative koje bi mogle iznenaditi.